

מילי, עכברת שדה

מילי הייתה עכברת שדה. למעשה שמה היה מיליסנט, אך זה רק להזדמנויות מיוחדות. רוב הזמן קראו לה מילי.

מילי חיה עם אמא שלה בקן קטן במרכז האחו, בין עלי עשב גבוהים ופרחי חנינית בר. הן בנו את הקן ביחד, מעלים של דשא ופרחי בר שבאחו וחיברו אותו היטב לגבעולי עשב קשיחים, כדי שלא יעוף ברוח.

הקן היה עגול כמו כדור, עם דלת קטנה בצד, והוא הגן עליהן בפני גשם, רוח ושלג. הן רפדו אותו במוך הדרדר הרך והיה להן חם ויבש גם בימי חורף.

מילי ואמה לא היו עשירות, אך נהנו מהחיים. למילי לא היו אולי הצעצועים היפים ביותר ובגדיה היו ישנים ולעתים קצת מרופטים, אך היא לא דאגה. היה לה טוב מאוד בבית.

למעשה חיי מילי היו נהדרים לולא מתילדה.

מתילדה הייתה עכברה גם היא, אך מסוג אחר. היא השתייכה לעכברי בית. עכברים אלה גדולים מעכברי שדה ולכן מתילדה יכלה לגבור על מילי בהזדמנויות שונות. למילי לא היה כל כך אכפת הדבר אך הפריע לה שמתילדה הייתה מאוד אנוכית. מתילדה הייתה עשירה והיו לה תמיד בגדים יפים וחדשים והיא אהבה להתגאות בהם בפני חבריה בבית הספר. היא גם לעגה למילי בגלל שמלות הישנות שלה.

*

יום חמישי אחד מתילדה הייתה נבזית במיוחד. דוד עשיר הביא לה קופסה גדולה של ממתקים והיא הסכימה לתת ממתק לאחדים מחבריה. אך היא נתנה אותם רק לאלה שמהם ציפתה כי ישבחו אותה ויגידו כמה היא נפלאה.

כשמתילדה ראתה שמילי באה לכיתה היא נאנחה בקול רם "הנה באה עכברת השדה המשעממת." עכברים אחרים שהתאספו ליד מתילדה צפצפו בהתרגשות. הן לא אהבו במיוחד את מתילדה אבל פחדו ממנה כי הייתה גדולה ושתלטנית כזו.

פתאום מילי פרצה בבכי "לי אין שום דבר היפה ביותר" קראה "יש לי רק הבגדים האלה, שבהם אני באה לבית הספר, והם בכלל לא יפים. הם משעממים נורא."

יונתן היה עצוב. הוא לא אהב לראות מישהו אומלל. "אבל את לא משעממת" עודד אותה "וזה מה שחשוב. לא מה שאת לובשת." מילי חייכה חיוך קליל ולח. יונתן הוא חילזון כל כך נחמד, חשבה.

"יתכן" אמרה אבל לא נשמעה משוכנעת לגמרי. הם הגיעו לשער בית הספר. יונתן פנה למילי "האם תבואי מחר לבקר את גברת עכביש הזקנה?" שאל.

"מממ.. כן" אמרה מילי "היא נחמדה, אני אוהבת אותה." כל יום שישי מילי רצה לביתה של גברת עכביש הזקנה כדי לעזור לה בהכנות לשבת. "היא גברת זקנה" הסבירה לה אמא "ואין לה משפחה שתדאג לה."

להיות ללא משפחה נראה למילי דבר גרוע מאוד ולכן היא ברצון הלכה לגברת עכביש הזקנה ועזרה

"מילי היא קמצנית" אמרה מתילדה וסגרה את קופסת הממתקים שלה "אני בטוחה שהיא לא הביאה לכם אף פעם ממתקים טובים כאלה." מילי הורידה את ראשה. היא לא הייתה קמצנית וברצון הייתה מתחלקת עם כולם בכל מה שיש לה. היא הייתה שמחה אילו יכלה לתת לכולם מתנות יפות. אבל לא היו לה דברים יקרים ורק לב טוב היה לה. היא לא אמרה מילה והתרחקה מכל היתר.

יונתן החלזון שמע מה שאמרה מתילדה וניגש למילי. "אל תקשיבי לה" אמר "היא איומה. ואנו אוהבים דווקא אותך." מילי נבוכה. "תודה לך יונתן" ענתה "אתה באמת חלזון נחמד מאוד ומתחשב."

יונתן הסמיק מהתרגשות. "האם תבואי לנשף סיום של בית הספר?" שאל. מילי נדה בראשה. "כן" אמרה בשקט. "אלבש את הכתפיות היפות ביותר שלי" אמר יונתן בגאווה "הן כחולות."

לה בעבודה. וחוץ מזה היא אהבה להיות שם.
גברת עכביש הזקנה סיפרה לה סיפורים מעניינים
מהזמנים שהיא בעצמה הייתה צעירה, סיפרה על
הנשפים בהם השתתפה ועל השמלות שהיא
וחברותיה לבשו.

מילי אהבה לשבת וללגום כוס שוקולד חם בזמן
שגברת עכביש הזקנה נזכרה בזמנים עברו.

*

למחרת יושבה מילי ליד שולחן המטבח של גברת
עכביש הזקנה, מירקה פמוט כסף והקשיבה כאשר
הגברת הזקנה דיברה על כל דבר שבעולם.
"אוך, שכחתי" אמרה פתאום גברת עכביש הזקנה
"כמה שהזמן עובר מהר. הגיעה שעה של ארוחת
עשר."

מילי לא הקשיבה, מחשבותיה נדדו למרחקים.
"את שקטה מאוד הבוקר" אמרה גברת עכביש
הזקנה כשהיא פותחת קופסה של עוגיות "משהו
מעסיק אתך?"
"רק חלמתי בהקיץ" ענתה מילי והמשיכה במירוק.

גברת עכביש הזקנה הביטה על חברתה הצעירה
דרך משקפיה. היא הייתה אישה רגישה והבינה
שדבר מה מדאיג את מילי.
"תכננת משהו לחופשת הקיץ?" שאלה.
"בית הספר עורך נשף לסיום הלימודים" אמרה
מילי.

"ותלכי לשם?"

"אני מניחה שכן."

"את רק מניחה שכן?" השתוממה הגברת הזקנה
"אינך בטוחה? או אינך רוצה ללכת?"
פתאום מילי התחילה לספר לגברת עכביש הזקנה
הכל. על מתילדה, וכמה היא נבזית, ואיך לא תהיה
לה כל הנאה בנשף, כי מתילדה תהיה שם
בשמלתה היפה החדשה, והיא תתגרה במילי לפני
כל המשתתפים הצעירים.

גברת עכביש הזקנה הניחה את קופסת העוגיות
על שולחן.

"בואי" אמרה "אני רוצה לראות לך דבר מה."
היא הובילה אותה לדלת קטנה בפינת המטבח. הן
עברו לחדרון קטן בו מילי עוד לא הייתה אף פעם.

היה בו ריח של לחות והכל היה מכוסה באבק.
בפינה עמד ארון בגדים ענקי, שנראה מאוד ישן.
לפני הרבה, הרבה זמן הוא עמד על ארבע רגלי
עץ, אבל רגל אחת אבדה והוא התנדנד עכשיו רק
על שלוש. היו לו דלתות עץ חרוטות כמו חלונות
בחנות עתיקות ובאחד הדלתות תקוע היה מפתח
עתיק גדול.

גברת עכביש הזקנה אחזה במפתח, סבבה אותו
ופתחה את הדלת. הדלת נפתחה בחריקה כאילו
מתלוננת שמפריעים את מנוחתה.
"תציצי פנימה" אמרה למילי.

מילי הסתכלה. שם, על קולבים, היו תלויות שורות
על שורות של שמלות. הן היו יפות יותר מאשר
ראתה אי-פעם. ירוקות, זהובות, כחולות, לבנות,
כסופות, בכל צבעי הקשת. הן היו תפורות מבדים
עדינים וקלים שנצנצו וזהרו אפילו בחושך של
החדרון הקטן.

"אוך!" קראה מילי. השמלות היו כה יפות שנשמטה
נעצרה.

"מוצאות חן בעיניך?" שאלה גברת עכביש הזקנה.

"אוך.. "קראה מילי שוב "הן כל כך יפות!"
גברת עכביש הזקנה חייכה בגאווה "אלה שמלות
נשף שלי" אמרה.

"שמלות נשף שלך?"

"כן, לבשתי אותן כשהייתי צעירה" אמרה הגברת.
מילי נאלמה דום. אמנם היא שמעה הרבה סיפורים
של גברת עכביש הזקנה, אך קשה היה לה לחשוב
שהייתה פעם צעירה והלכה לנשפים.

"עשיתי אותן בעצמי" אמרה גברת עכביש הזקנה.
"אבל.. איך?"

גברת עכביש הזקנה חייכה.

"את יודעת שאנחנו, עכבישים, אורגים קורים."

מילי נגעה בשרוול אחת השמלות. היא הייתה רכה
ועדינה ביותר.

"הייתי רוצה לעשות אחת בשבילך" אמרה האישה
הזקנה.

"בשבילי?"

"כפרס, יקירתי" ענתה גברת עכביש הזקנה "את

באה הנה ועוזרת לי, ויש לי עם מי לשוחח."

מילי הייתה נבוכה ולא ידעה מה לענות. גברת
עכביש הזקנה סגרה את דלת הארון. "בואי" אמרה
"נגמור את ארוחת עשר שלנו."

*

כעבור שבועות אחדים, יומיים לפני נשף בית
הספר, נשמעה דפיקה בדלת ביתן של מילי ואמה.
אמא של מילי ישבה בכורסה, סמוך לאש שבאח.
"מי זה יכול להיות?" שאלה.

"אני אפתח" קראה מילי וניגשה לדלת.

שם עמדה גברת עכביש הזקנה עם חבילה ארוזה
בניר חום.

"ערב טוב, יקירתי" אמרה "הבאתי לך מתנה."

מילי פתחה את עיניה לרווחה. עוד אף אחד לא נתן
לה מתנה.

"תודה לך" אמרה "באמת תודה."

אמא של מילי כמה מהכורסה. "בואי לשתות תה,

גברת עכביש" אמרה "הקומקום כבר חם."

מילי הראתה לה את החבילה. "ראי, אמא!" אמרה

"זה מה שהביאה לי גברת עכביש הזקנה."

"איזו הפתעה יפה!" קראה אמא של מילי "מה זה
יכול להיות?"

"האם אוכל לפתוח ולראות?" עיניה של מילי

הבריקו בהתרגשות.

"בוודאי" אמרו ביחד אמא של מילי וגברת עכביש
הזקנה.

מילי שמה את החבילה על השולחן ובהתרגשות

גדולה התחילה לפתוח אותה. היא נורא רצתה

לדעת מה יש בפנים, אבל אצבעותיה רעדו וקשה

היה להתגבר על כל העטיפות. בסוף היא פתחה

את הניר האחרון ושם, מקופלת יפה, מונחת הייתה

שמלת נשף. אך לא איזושהי שמלת נשף ישנה.

מילי הרימה אותה כדי שאמא תראה. "אבל יקירתי"

קראה אמא "איזו שמלה מופלאה."

ובאמת כזו היא הייתה.

כחולה בהירה כמו שמיים באביב ועדינה כך,

שנדמה היה שהיא צפה באוויר כמו ערפלי בוקר

באחו. ומקושטת בנצנצים שזהרו באור האש כמו

טיפות טל בשמש הבוקר.

מילי התרגשה עד דמעות. "הו! עוד לא היה לי אף פעם משהו כה יפה!"
גברת עכביש הזקנה קרנה מנחת. "אני שמחה שהיא מוצאת חן בעיניך" אמרה.
"תודה, תודה לך" אמרה מילי באושר.
"נהניתי לארוג אותה" אמרה גברת עכביש הזקנה "נזכרתי איך נהגתי לעשות שמלות שלי." היא פנתה לדלת. "אני מקווה שתיהני מהנשף" אמרה למילי.

*

בליל הנשף מילי התרגשה מאוד. מעולם עוד לא לבשה שמלה כמו זו שהייתה עכשיו עליה. היא הביטה סביב האולם, על האורחים, על השולחנות מלאי עוגות, על הקישוטים שעל קירות. היא לא ידעה אם מישהו ירצה לדבר איתה. אך פתאום נשמע צעקה מאחוריה "מילי!"
מילי הסתובבה ושם עמד יונתן החלזון קונכיתו הייתה ממורקת ומבריקה ושני גששים שלו ורודים, כאילו שפשף אותם במיוחד.

"מילי" הוא נראה נהדר בכתפיות כחולות חדשות שלו "את נראית מדהימה!"
ופתאום מילי הרגישה באמת כך, מדהימה!
"תודה לך, יונתן" היא חייכה והושיטה לו כף "בוא ונפגוש אחרים."
בצד שני של החדר התאספו כל מעריצים סביב מתילדה. "הביטי" אמר אחד מהם "הנה מילי."
"אוך, איזה נדנוד" אמרה מתילדה, בכוונה בלי להסתכל.

"את צריכה לראות" אמר אחד מהחבורה "היא כלל לא נראית כמו נדנוד."
מתילדה נאנחה והביטה. ואז פערה את פיה. האם התופעה הנוצצת בכחול יכולה באמת להיות מילי? איך יצור כזה, עלוב ומשעמם, הפך פתאום למשהו אגדתי? היא החליטה לחקור. היא התקדמה למקום בו עמדה מילי שלובת זרוע עם יונתן, בתוך חבורת ידידים עליזים.
מילי ראתה איך מתילדה עוברת את החדר. "שלום מתילדה" היא חייכה אליה.

מתילדה נעצרה. זו באמת הייתה מילי והיא נראתה באמת נהדר.

"שלום" ענתה בזעף.

מתילדה כעסה מאוד. השמלה שלה הייתה עלובה בהשוואה עם זו של מילי, והיא ראתה שפתאום כל החברים שסובבו אותה קודם, מעדיפים עכשיו את מילי. היא קינאה כל כך שכמעט התחילה לבכות. היא רקעה ברגלה ורצה לשולחן שעליו עמדו כל העוגות.

"הי, מתילדה" קראה אחת המורות "מה קרה? את נראית זועפת כל כך."

מתילדה לא רצתה לשמוע, היא רק הניפה את זנבה בכעס. ואמנם הניפה אותו כה חזק שהפילה לרצפה מגש עם עוגות. כולן התפזרו על הארץ. "מתילדה, נהגת בחוסר זהירות. עכשיו תאספי אותן" אמרה המורה.

"לא!!!" קראה מתילדה. כל הנוכחים נבהלו מהחוצפה הזו.

"טוב" אמרה המורה "אם כך, את צריכה לעזוב את הנשף."

מתילדה התנהגה יותר ויותר בגסות.

"לא!.. לא!.. לא!" היא צעקה ורצה אל הדלת. היא עצרה ליד הדלת ופנתה אחורה "ממילא לא מעניין אותי הנשף הטיפשי הזה!" קראה ובהנפת זנב אחרונה יצאה מהאולם וטרקה אחריה את הדלת. ואז נשמעה מכה ומאחורי הדלת שמעו כולם זעקה איומה. כולם רצו לראות מה קרה.

"או.. או.." בכתה מתילדה. היא טרקה את הדלת וזו נסגרה על הזנב שלה והיא נתקעה עכשיו בדלת. כולם ראו רק את קצה זנבה, שניסה להשתחרר מהדלת. זה נראה מצחיק כל כך שכולם התחילו לצחוק.

מלבד מילי. "מתילדה מסכנה" קראה מילי. היא רצה לדלת ודחפה אותה חזק. בזעקה האחרונה מתילדה שחררה את זנבה ונעלמה בחושך הלילה. כולם שמעו אותה בוכה כשהיא רצה דרך אחו לביתה.

מילי ריחמה עליה. "מסכנה" אמרה "בוודאי כואב לה מאוד."

"אל תרחמי עליה" אמר יונתן החלזון "מחר כבר
יעבור לה הכאב. אבל הגיע לה שיצחקו עליה לשם
שינוי."

"בואי" הוסיף "הגיע תורך להיות העכברה היפה
ביותר של האחו"

וכך היה. מילי הייתה היפה בכל האחו. זה היה
הנשף הטוב ביותר מכל אלה שזכרה. היא רקדה,
ודיברה וצחקה כל הערב. והרגישה מאושרת מאוד,
מאוד.

*

רחוק משם, בצד שני של אחו, דלק אור בביתה של
גברת עכביש הזקנה. הגברת הזקנה ישבה
בכורסת נדנדה שלה ליד האש והקשיבה לקולות
המגיעים מהנשף. היא שמחה שזכרה עוד איך
לארוג לתוך השמלה הכחולה את הקסם המיוחד
שיבטיח כי מילי תהנה מהערב הנהדר.
גברת עכביש הזקנה חייכה בנחת. תמיד טוב
כשהכל נגמר בטוב.